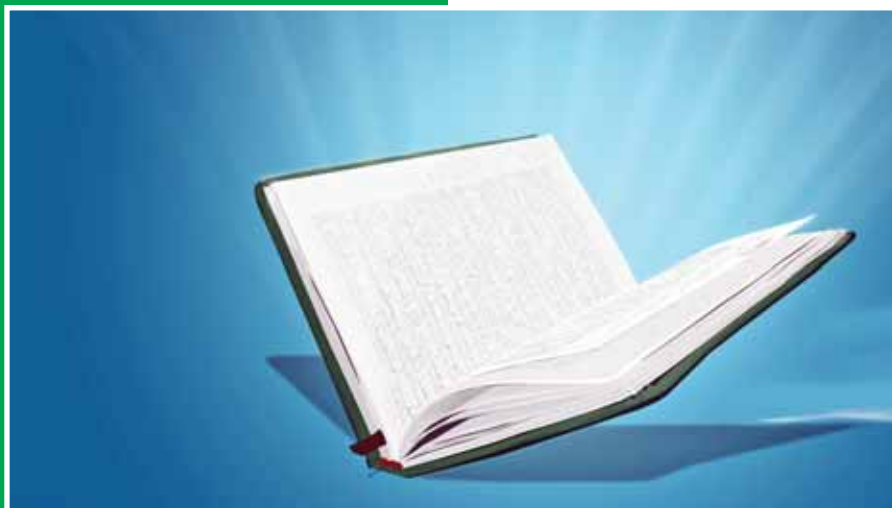

КОРАНЪТ - ЛЮБОВ В СЪРЦАТА

През тази година ислямският свят и цялото човечество чества 1400-годишнината от низпосланието на Коран-и Керим. В тази връзка поместваме няколко от безбройните примери на безкрайна любов към Свещената ни Книга сред мюсюлманите в България.

ПРЕВОДАЧЪТ НА КОРАНА ПРОФ. Д-Р ЦВЕТАН ТЕОФАНОВ

Проф. д-р Цветан ТЕОФАНОВ се родил и израснал в почти атеистично семейство в София. През 60-те години правителството на България изпитало необходимост от специалисти, владеещи арабски език и изпратило група младежи в Багдатския университет. Цветан Теофанов е бил един от тези младежи.

Младият Теофанов, който се записал във Факултета по филология на Багдатския университет налегнал здра-

во над арабския език. Той искал да усвои до дълбочина и в тънкости този обширен като океана и богат език, за да се запознае с арабската литература и култура. Между другото решил да чете в оригинал Коран-и Керим, за който бил слушал толкова много похвални неща. И действително се заел с тази нелека задача. И какво установил: Книгата, която държа. в ръцете си му разкривал един съвършено нов и непознат свят, за който той дотогава не бил чувал нищо.

Проф. д-р Цветан Теофанов споделя:

Преди всичко привлече ми вниманието арабския език, на който е низпослан Свещения Коран. Дотогава бях чел произведения на класиците на арабската литература. Бях възхитен от стилистичното и езиковото им богатство, от висотата на въображението и естетическия им вкус. Но в сравнение със стила и езика на Корана те просто бледнееха. Започнал веднъж да се занимавам с Корана, аз просто не

можах да се откъсна от него. Тази книга като че ли ме пленява всецяло. От този миг натаък дните и нощите ми бяха свързани с него. Колкото повече навлизах в него, толкова повече изпитвах озарението му. Колкото повече се задълбочавах в него, толкова повече се убеждавах, че това не може да бъде човешко творение. И неизбежно бе да възприемам мирогледа, който тази книга ми разкриваше и обясняваше този и отвъдния свят. Тогава приех исляма. Комунистическата власт беше ме изпратила в Багдат да науча арабския, а аз бях научил езика на Корана и бях постигнал спасението си.

Теофанов, който се връща от Багдат с блестяща диплома и Корана под мишница, в годините на социализма заема различни длъжности. Отдал се на научна работа, той научава още няколко чужди езици, за да може да говори свободно руски, английски, испански и френски езици. Защиства доцентура, става професор. Чете лекции по исляма в университетите в Кембридж, Сорбоната, Колумбийския... Но никога не се откъсва от Коран-и Керим. Още в годините на социализма се заема да преведе Корана от оригинала на български. Този пръв превод, който е най-точен и близък до оригинала, излиза на български в годините на демокрацията и толкова добре е приет от читателите и почитателите на Корана, че вече е издаден многократно.

Понастоящем проф. д-р Цветан Теофанов, с когото

много често се срещаме в Софийската джамия и споделяме мисли, е декан на Факултета по източни езици и литератури на Софийския университет.

ЕДИН ДЪЛГОГОДИШЕН ТРУЖЕНИК НА ПЕРОТО

Реджеб ГАВАЛДЖЪ, когото положихме през месец август в майката земя, бе от град Опака, Търговищко. Реджеб се родил и израснал в бедно семейство. Затова детските и юношеските му години са преминали не в класните стаи на училищата, а като чирак в служба на селските богаташи и чорбаджии. След 9 септември 1944 г. той прегръща с все сърце идеите на социализма за равенство, за реализацията на които работи всеотдайно. Затова го привличат на работа в околийския комитет на партията. Реджеб с усърдие научава да пише и да чете на турски и български сам и започва да праща дописки до вестник "Йени ъшък" /Нова светлина/ от поповския край. Впоследствие го назначават за околийски кореспондент на вестника. Поради усърдието, с което работеше, привлякохме го на работа в редакцията на вестника, в София..

Тук той работи години наред като редактор в партийния отдел. Той бе честен и трудо-

любив човек. Нашата дружба продължи и след като се пенсионира. Често го посещавах в дома му в кв. Враждебна.

Веднъж при поредното си посещение, взех със себе си първото издание на превода на проф. д-р Цв. Теофанов. Исках да го изненадам с новия превод на Коран-и Керим. Но бай Реджеб ни най-малко не се изненада от моя подарък:

– Това е превод - рече той. - Аз разполагам с оригинала му. След това стана и взе от стената красиво бродирана селска торба и извади от нея Корана, издаден през 1908 година в Истанбул. Ако кажа, че се учудих, ще бъде малко. Човек като Реджеб, за когото мислехме, че е комунист, държал Коран-и Керим в дома си! И то в оригинал!

Откъде го имаш? Можеш ли да го четеш?

Не мога и никога не съм чел тази свята Книга. Но има нещо, което съм запомнил от майка си и баща си: Във всеки дом, във всяка къща трябвало да има по един Коран! Тези Аллахови слова пазели от бедности и сатанински злощастия членовете на семейството. През целия си съзнателен живот аз никога не съм се откъсвал от тази свята Книга и Аллах ме възнаградил с всичко, което съм пожелал през живота си. Всич-

ките си успехи дължа именно на нея!

ОНКОЛОЖКАТА С ДВА КОРАНА

Доцент д-р Джансаран Ходжаджик се бе прославила в цялата страна като голям специалист по левкемия - рак на кръвта. Тя се беше родила в турско семейство от Плевен. Израснала бе в българска среда, поради което след години бе свързала живота си с младеж от български произход, с когото се запознали в гимназията. Децата си назовавали с български имена, но тя бе запазила своето рождено име. През цялото време на следване и трудовия си стаж, тя бе останала Джансаран Ходжаджик.

Госпожа Джансаран, която завършва медицина в София се специализирала в областта на хематологията. Тя бе станала една от най-големите специалисти в своята област. Името ѝ се прослави в цяла Европа като много добър хематолог. И тя бе назначена като заместник директор на Института по хематология. Въпреки това обаче тя самата се разболя от така познатата ѝ болест. Тя бе спасила хиляди от смърт, ала себе си не можа. Погребяхме я през 2008 г. в София.

На погребението ѝ присъстваха толкова много хора, че човек не можеше да не се учуди, че имаме толкова много доценти и професори по медицина. На погребението ѝ присъстваше лично министърът на здравеопазването, който изрази своите съболезнования на децата и на близките ѝ. Но вниманието ми привлече не толкова многобройните присъстващи на погребението и голямото ѝ дарование на лекар, а две други неща:

След официалните слова, изказани по неин адрес, взе думата дъщеря ѝ, също доцент, за да благодари на дошлите да

Продължава на 11 страница